

Седем години в Тайланд*

• Светлозар Златков •

Светлозар Бойчев Златков е роден на 03.03.1975 г. в гр. Г. Оряховица, след това живял 16 години в гр. Лясковец и тръгнал да митарства из страната. За последно е забелязван в София. Има слухове, че е учил в природоматематическата гимназия в гр. В. Търново, след което следите му се губят. Според по-късни данни било установено, че има няколко дипломи от няколко български ВУЗ-а. Работил тук и там, за да опита аспектите на новонастъпващия (може би още дълго време) капитализъм в страната ни. Следи от него могат да бъдат намерени в статиите му във в-к "Оръжеен магазин" (рубрика "Футуристика") и в-к "Коментари". Настоящият разказ е първата му художествена публикация.

Година първа, ден първи

Слизаме от У-бота, обергрупенфюрер Щраус дава кратки нареждания на експедиционния корпус, хората от марината разтоварват набързо багажа ни и се подготвят за отпътуване. Около нас безразборно създават хаос местните, търчат насам-натам, говорят на нецивилизования си език, смеят се, показвайки зъби, които биха били кошмар за всеки стоматолог, и разнасят своята невероятна миризма, насищайки въздуха

с нея. Ако не бяха личните заповеди на Химлер, подписани от самия Фюрер, едва ли бих издържал това откъсване от света и цивилизацията. Като гледам местните и най-вече като вдишвам въздуха им, ми идват едни идеи за неконвенционално приложение на двигателя на заминаващата си вече подводница. В главата ми изниква картина: бетонна постройка, пълна с местни, без прозорци и с херметично затваряща се врата, и работещ дизелов двигател, чийто изходни газове се вливат вътре... Както и да е, един ден и това може да стане, сега трябва да търпя и да изпълня заповедите: намиране на реликви, с които отново бихме възродили мощта на Райха. Според презумпцията тези реликви биха ни дали нови сили, биха влели своята окултна енергия в мощта на скъпата Фатерланд и биха ни помогнали отново да добиваме своите бързи победи по целия свят.

Изпратих доклада си до "Аненербе" по шифровалната машина и все още не знаех, че някъде едни полухора, поляци, са разкрили страшната тайна на "Енигма" и са я предоставили на врага.

Вечерта

Наемам стаи в хотел, след краткия разбор на утрешния план се разпределяме по стаите. Уморен съм. Лягам с дрехите на леглото. В полусън усещам

как някой влиза в стаята, търся валтера си, но напразно... в стаята е една от местните девойки, разкопчава ми панталона, навежда се и... о, Фюрер, о, Хана... усещане, което не съм изпитвал никога с жена си, защо никога не се е досещала за това, топлина се разлива по цялото ми тяло, а клепащите се притварят сами...

Ден втори

Заповедите могат да почакаат, в стаята ми има две местни момичета, едната ми показва, че е девствена, не държи на това и я отпращам... Плащам в румънски леи...

Ден трети

Карам се с управителя на хотела, как не знае, че румънската лея е световно конвертируема... Плащам в злато...

"Аненербе" настоява да изпълним заповедите, не отговарям, нека мислят, че не сме приели директивите им...

Местната ракия не струва, но все пак е нещо. Момичетата, които идват, ми се струват едни и същи, не мога да ги различа една от друга, но това няма значение, важното е, че са млади и няма нужда да им доказваш какъв интелектуален потенциал имат, за да преспиш с тях, а старите не се интересуват от това дали все още привличат мъжете или не, нали така и така го правим. И едните, и другите са гладни, гладни са и семействата им, така че се разбираме чудесно. Търсене – предлагане. Да е жив и здрав Адам Смит и невидимата ръка на сво-

бодния пазар. Това последното дано не стигне до СС, иначе лошо ми се пише, за прочита на тези книги не можеш да се отървеш с йезуитското: "Добре е да познаваш идеологията на противника, за да се бориш по-добре с нея в себе си."

Ден не знам кой си

Нищо не ме интересува. Не знаех, че такива неща могат да се правят, най-хубавото е, че просто седиш и ти се случват. Омръзна ми да го правя с повече от една едновременно, ставам моногамен. Хахахаха.

Не ме интересува кой ден и коя година

Щрюбер е тежко болен. Беше добър ефрейтор. Лекарят ми каза, че е заболел от коктейл от зарази. Половината били предавани по полов път, а другата просто от допир. Препоръчва ни да нямаме орален контакт с местните, а за другото намери един вулканизатор на велосипедни гуми за рикша. Направи голяма поръчка.

Нищо не знам вече

Погребяхме Щрюбер, а момчетата и аз получихме някакви екземи от талка, препоръчахме на вулканизатора да смени талка с някакви естествени масла. Даваме си почивка. Дали все пак да не потърсим тези проклети храмове?

Дитрих се разболя от мълниеносна форма на херпес. Разложи се пред очите ни, не предполагахме, че херпесът може

да убива така. Лекарят отново ни напomnia да нямаме орални контакти с местните.

Маслата дадоха резултат, връщаме се към нормалния ритъм на живот. Избягвам оралните контакти и открих един нов свят от изживявания. От онази форма на херпеса умря и Вайсман, за него не съжалявам, има подозрително име.

Онези идиоти в Тибет са се прецкали. По-надолу, скъпа, да, там, чудесноoooo.

Войната май е свършила. Коя да избира – тази, шестнайсетгодишната, или другата, чиято възраст не мога да отгатна? Все едно, след навършване на дванайсет тук знаят всичко. ВСИЧКО.

Свърших парите. Момчетата са се изгубили някъде из града или страната. Мен ме изхвърлиха от хотела. Сега накъде? Гледам със завист англичаните и американците. Намирам офицерите им и се договарям с тях да им давам информация срещу заплащане. Връщам се в хотела. Искам четири. Какво мо-

гат да правят четири момичета с един мъж едновременно, не може да се опише, трябва просто да пробвате.

Отново ме изхвърлиха от хотела. Този път ме репатрират.

Хана е мъртва. Била е в Дрезден. Огненият вихър е изсмукал въздуха от скривалището и всички са се задушили. После вратата на самото скривалище е изхвъркнала навън от разликата в налягането и трупове са я последвали. Не изпитвам нищо. Дали съм я обичал, ами, не знам. Всичко е различно. Прекрасен нов свят, разликата между Фатерланд и Тайланд вече е само в разсите. Човек може да живее и тук като там. Като помисля за това, от време на време ми става тъжно, но какво пък, светът вече е пълен с евтини хотели и още по-евтини момичета. Гладът е повсеместен, разликите са само в степените, вече няма СС и няма кой да се досети за Хегел, а ако някой се досети, голям праз...

афоризми

Реалността не е нищо друго освен рухнала илюзия.

Настоящото е рожба на бедната фантазия на миналото, а бъдещето - на необузданата фантазия на настоящето.

Политиците се хранят с надгробни речи за настоящето, което няма да си отиде, и с оди за бъдещето, което няма да дойде.

Поетът превежда бъдещето на езика на настоящето.

Неизживяното минало може да погребее не само настоящето, но и бъдещето.

В поезията само бъдещето е известно.